

Sygn. akt V CNP 79/07

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi K. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 stycznia 2007 r., w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko K. J.

o uznanie za bezskuteczną umowę darowizny i zniesienia współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

K. J. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 23 stycznia 2007 r.

Skarga ta podlega odrzuceniu z następujących przyczyn.

Jak wynika z art. 425⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Z przyjętego w tym przepisie uregulowania nie wynika obowiązek udowodnienia szkody, zaktualizuje się on bowiem dopiero w postępowaniu przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie, wytoczonym po stwierdzeniu niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W postępowaniu wywołanym skargą wystarczy uprawdopodobnienie szkody. Dla wypełnienia tego wymogu skarżąca podniosła, że wskutek wydania orzeczenia poniosła szkodę polegającą na tym, że „Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego... na mocy którego została uznana za bezskuteczną w stosunku do powoda czynność prawna ...do kwoty 48 449,20 zł”. Na szkodę składają się także zasądzone koszty procesu w kwocie 5 891,59 zł (w Sądzie pierwszej instancji) i 1 800 zł (w Sądzie drugiej instancji). Łącznie poniesiona szkoda wyraża się kwotą 56 140,70 zł.

Wbrew twierdzeniom skarżącej szkoda nie została uprawdopodobniona. Szkodą w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest po prostu wartość przedmiotu sporu w sprawie, której skarga dotyczy. Uprawdopodobnienia wymaga zarówno wysokość szkody jak i związek przyczynowy pomiędzy wydaniem wyroku, którego skarga dotyczy, a poniesieniem szkody. Pojęcie „uprawdopodobnienie” występuje w wielu przepisach Kodeksu postępowania cywilnego (art. 50, 169 § 2, art. 243, 730¹) jednakże w żadnym z nich nie zostało określone. Jedynie przepis art. 243 k.p.c. stanowi, że zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym nie jest konieczne, ilekroć ustawa przewiduje uprawdopodobnienie zamiast dowodu. We wcześniejszych orzeczeniach Sąd Najwyższy, definiując to pojęcie stwierdził, że sąd może uznać jakieś twierdzenie za uprawdopodobnione tylko wtedy, gdy nabierze przekonania, że prawdopodobnie tak właśnie było lub jest

(orzeczenia z dnia 19 czerwca 1951 r., C 398/51, OSN 1951, nr 3, poz. 89; z dnia 9 września 1961 r., 4 CZ 54/61, OSPiKA 1962, poz. 289 i z dnia 13 lipca 1966 r., II CZ 74/66, OSPiKA 1967, nr 3, poz. 68), natomiast w postanowieniu z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 podniósł, że w celu uwiarygodnienia oświadczenia o wystąpieniu szkody strona może powoływać zarówno dowody, w tym tzw. dowody niedające pewności, jak i inne środki, nieuznawane przez Kodeks postępowania cywilnego za dowody (np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów itp.). Samo twierdzenie strony o wystąpieniu szkody nie jest więc wystarczające dla uwiarygodnienia tego twierdzenia oraz wywołania u sędziego przekonania, że szkoda wystąpiła. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06 (dotychczas niepubl.), przyjmując należy, że uprawdopodobnienie szkody wyrządzonej zaskarżonym orzeczeniem zostaje spełnione, jeśli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym orzeczeniem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym. Skarżąca tymczasem nie twierdziła nawet, że powód w sprawie, której dotyczy skarga, przystąpił do egzekucji swojej wierzytelności z nieruchomości, której darowiznę na rzecz skarżącej uznano skarżonym wyrokiem za bezskuteczną w stosunku do niego. W art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o uprawdopodobnienie szkody wyrządzonej prawomocnym wyrokiem, czyli szkody istniejącej, a nie szkody, która dopiero może nastąpić. Samo oddalenie apelacji skarżącej prawomocnym wyrokiem jeszcze nie stanowi o wyrządzeniu szkody.

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skarga powinna zawierać "wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe". Oznacza to, że skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia - jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie

przysługuje skarga kasacyjna i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe. Taki wywód został przeprowadzony, co jednak jeszcze nie wyczerpuje warunku skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06 (niepubl.), skarżącemu obciąża nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest to możliwe. Skarga kasacyjna nie jest jedynym środkiem prawnym, który może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Skarżący powinien zatem również wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem - w świetle przepisów art. 399-416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wyvodu prawnego skarżący spełni określony w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było, ale nie jest możliwe. Taki wywód nie został przeprowadzony.

Skoro zatem nie zostały spełnione wymogi określone w art. 424⁵ pkt 4 i 5 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).